

เทศน์เช้า วันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๕๕

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

อ้าว! ตั้งใจฟังธรรมะเนาะ เราแสวงหากัน เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบ พระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนา สอนถึงที่สุดแห่งทุกข์ คำว่า “ที่สุดแห่งทุกข์” มันไม่มีศาสนาสอนให้ถึงที่สุดแห่งทุกข์ คนเราถึงที่สุดแห่งทุกข์นะ แต่ปัจจุบันนี้เราทุกข์มาก เกิดมาบีบคั้น

นี่ศาสนาสอนให้บาปบุญคุณโทษ สอนให้รู้จักบาปบุญคุณโทษ คำว่า “รู้จักบาปบุญคุณโทษ” บาปบุญคุณโทษ คนเราเกิดมา คุณองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาอ่อนอดีตชาติไป สร้างบุญญาธิการมาเป็นพระโพธิสัตว์ เวลาชุกก็สร้างมาด้วยกัน เวลาชุกสร้างมาด้วยกัน เวลาเกิดในชาติปัจจุบันนี้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ เทวทัตก็มา เกิดเป็นลูกพี่ลูกน้องกัน เป็นเทวทัต ชุกมาเกิดเป็นเทวทัต นี่ด้วยการสร้างบุญสร้างกุศลมา สร้างเวรสร้างกรรมมาด้วยกัน แต่เขาก็ประพฤติปฏิบัติธรรมมาเหมือนกันชุก เวลาเขาเกิด เขาเกิดเป็นเทวทัต พอเกิดเป็นเทวทัตแล้วเกิดเป็นพี่เป็นน้องกันด้วย เพราะลูกพี่ลูกน้องกัน

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสร้างแต่คุณงามความดีมา เวลาไปเที่ยวสวนมัน สะเทือนใจ เห็นคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตาย ฉะนั้น เป็นกษัตริย์จะได้เป็นผู้ปกครอง แต่เราก็ ต้องเกิด ต้องแก่ ต้องเจ็บ ต้องตายไปอย่างนี้ใช่ไหม มันต้องมีฝ่ายตรงข้ามที่ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปแสวงหา ไปรื้อค้นมาอีก ๖ ปีเิง

เวลาสิ้นสุดแห่งทุกข์แล้วจะรื้อสัตว์ขันธ์ วารากฐาน พยายามเผยแผ่ธรรมะๆ เทวทัตก็ มาบวชด้วย มาบวชในพระพุทธศาสนา บวชในพระพุทธศาสนา คุณ เวลาบวชมา ๖ องค์ นันทะ ต่างๆ ก็เป็นพระอรหันต์ พระเทวทัตก็ได้ฉานโลกีย์ ถ้าไม่ได้ฉานโลกีย์ เขาจะแปลงร่างไปบน หัวอชาตศัตรูได้อย่างไร เขาก็มีบุญกุศลของเขาเหมือนกัน

นี่ก็เหมือนกัน ว่าบาปบุญคุณโทษ บาปบุญคุณโทษ คนเรามันต้องสร้างมา สร้างบุญกุศล มา สร้างบาปอกุศลมา การสร้างบุญกุศลมาอย่างนั้นนะบาปบุญคุณโทษ แต่ในปัจจุบันนี้เวลาเรา

เกิดมาแล้วเราเชื่อพระพุทธศาสนา มันมีบาปบุญคุณโทษ เราก็ต้องแสวงหาเอา เราก็ต้องหลีกเลี่ยงเอา ต้องพยายามทำคุณงามความดีของเรา

ฟังธรรมๆ เพื่อเหตุนี้ไง ถ้าเหตุนี้ คนมีสติปัญญา เวลาทางโลกเขาเห็นของเขา เห็นแต่วัตถุข้าวของ เกียรติศัพท์เกียรติคุณ โลกธรรม ๘ ไปตื่นตื่นกับเขา เวลาหลวงปู่มันท่านจะนิพพานนะ เวลาท่านนิพพานไปแล้ว เวลาตั้งศพไว้ เวลาเขาพูด เวลาหลวงตา หลวงปู่มันท่านอยู่ เหมือนกับเงาอยู่กับตัวหลวงปู่มันเลย เวลาหลวงปู่มันนิพพานไปแล้ว หลวงตาทายหน้าไปไหนเลย

หลวงตาท่านบอกท่านปฏิบัติบูชา ท่านไปบนภูพาน เดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา เพราะจิตของท่านกำลังเต็มทีของท่าน แล้วท่านปฏิบัติบูชาหลวงปู่มัน ท่านปฏิบัติบูชาครูบาอาจารย์ของเรา

เวลาสังคมเขากำลังเตรียมงานศพของหลวงปู่มัน หลวงตาท่านปฏิบัติบูชา ปฏิบัติเพื่อถวายหลวงปู่มัน เพื่อความเป็นจริงในหัวใจของท่าน นี่การประพุดติปฏิบัติใจ

ถ้าเราเอาทางโลก เราก็ได้เรื่องของโลกๆ ถ้าเราเอาทางธรรม ทางธรรม ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย ความไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย ใครเป็นคนไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตายล่ะ เราก็ไปเขียนกันไว้ เกิด แก่ เจ็บ ตาย เราก็ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตายเป็นทางวิชาการ ไปอยู่ในตำรับตำรา เวลาคนเกิด ไม่รู้จักว่าเกิด เวลาเกิดขึ้นมา ปฏิสนธิในไข่ ในครรภ์ ในน้ำคร่ำ ในโอปปลาติกะ เวลากำเนิด ๔ เวลาเกิด เกิดมาจากไหน เวลาเกิดไม่รู้ แต่เวลาตาย ตายแล้วคร่ำครวญๆ กันตลอด

นี่ก็เหมือนกัน เวลามันจะไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย มันก็ต้องไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตายในหัวใจใจ หัวใจ การประพุดติปฏิบัติใจ ถ้าการประพุดติปฏิบัติเป็นนามธรรม มันเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา คนคนนั้น บุคคลคนนั้น ผู้ที่ประพุดติปฏิบัติคนคนนั้นมันจะเกิดคุณธรรมในหัวใจดวงนั้น ถ้าหัวใจดวงนั้นมันเป็นปัจจัยจัดตั้ง เป็นสันติภูมิจิโกรู้จากใจดวงนั้น

ใจดวงนั้นเวลาประพุดติปฏิบัติขึ้นมาแล้ว เป็นความจริงแล้ว หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มัน ท่านพยายามโน้มน้าว พยายามชักนำ เพราะหลวงปู่เสาร์ท่านพูดว่าทำให้มันดูๆ ท่านดำรงชีวิตของท่านให้ดูเลย ทำให้มันดู มันจะเอาไม่เอา ทำให้มันดู แต่เวลาทำให้เราดู เราก็ไปเห็นชื่อเสียง

เกียรติศัพท์เกียรติคุณ ไปเห็นตรงนั้นไง ไอ้ตรงนั้นมันผลพลอยได้ มันผลพลอยได้จากการกระทำของท่าน มันผลพลอยได้จากความเป็นจริงในหัวใจของท่าน ท่านทำความจริงของท่าน นี่ ท่านทำความจริงของท่าน

บาปบุญคุณโทษ เรา รู้จักบาปบุญคุณโทษ เวลาทำบาปทำกุศล มันทำมาจากความรู้สึกไง เพราะอะไร เพราะมันมีความโกรธ มีความโลภ มีความหลง มีความต้องการแรงปรารถนา ไอ้แรงปรารถนานั้นมาจากไหน? มาจากใจทั้งนั้นนะ นั่นนะกิเลสอวิชชาทั้งนั้นนะ แรงปรารถนา แล้วเวลาทำออกไป ทำออกไป ไปกว้านเอาสิ่งต่างๆ เพื่อเป็นประโยชน์ของคนๆ แล้วเป็นประโยชน์ของตน มันก็เป็นประโยชน์ของตนตั้งแต่ภพชาตินี้

พระนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนไว้ว่า ถ้าเราทูลีลนะ เวลาเราปั้นคำข้าว กลืนกินเข้าไปในร่างกาย มันเหมือนกลืนกินถ่านไฟแดงๆ เลยละ ท่านเปรียบอย่างนั้นนะ จิตใจของคนที่มีคุณธรรมท่านเปรียบอย่างนั้น ไอ้ถ่านไฟที่เราหุงข้าวในเตานั้นนะ เรากลืนกิน กลืนเข้า ลำคอเข้าไปเลย อย่างนั้นมันก็ทำให้ลวกปากลวกท้องเสียหายไปหมด

แต่ถ้าเรามองไปทางโลก มันอร่อย มันมีรสชาติ เขาเอามาปรนเปรอตัว อู๋! มันของดีๆ ทั้งนั้นนะ ของดีๆ ทั้งนั้น กินเอร็ดอร่อยๆ แต่เวลาธรรมะมอง มองอย่างนั้นนะ มองว่ากลืนกิน ถ่านไฟแดงๆ เข้าปากเข้าท้องไปนั้นนะ นั่นเพราะอะไร เพราะมันทูลีล มันทำเพื่อประโยชน์ของตนในชาตินี้ เราก็ไปมองเห็น เราก็ชื่นชมกัน ชื่นชม สิ่งนั้นเราชื่นชมกัน แล้วมันเป็นประโยชน์ไหมละ มันชื่นชมกันเพราะอะไร เพราะทำดีทำชั่วไง เขาได้สร้างของเขามา เขาถึงชักนำประชาชนได้อย่างนั้น เขาถึงชักนำให้คนเห็นตามเขาได้อย่างนั้น

แต่เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกให้ปล่อยวางๆ บอกให้ว่าง เขาบอกว่ามาคบพระไม่ได้อะไรเลย มีแต่ให้ปล่อยวางๆ มันจะเจริญรุ่งเรืองไปไหน

มันเจริญรุ่งเรืองในหัวใจไง มันเจริญรุ่งเรืองที่ว่ามันไม่มีกิเลสบีบคั้นใจ เราอยู่ที่ไหนเราจะมีแต่ความสุข มันไม่หวาดระแวงใจ เขาไปทำอะไรได้ประสบความสำเร็จของเขา เขาได้ทรัพย์สมบัติของเขา เขาไปนอนที่ไหนก็สะดุ้ง ไปที่ไหนเขาก็ไม่มีความเป็นสุขเลย ไอ้นั่นมันจะเป็นความสุขได้อย่างไร นี่ไง ถ้าเรามองเห็นแต่สิ่งที่เป็นบุญกุศล มันเป็นเรื่องที่ละเอียดเข้ามาในใจ มันมองอย่างนี้แล้วมันทำได้ ถ้ามันทำได้มันก็ภูมิใจ

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนถึงสัตว์อาชาไนย สัตว์อาชาไนยนะ มันไม่กินของทั่วๆ ไปหรอก มันกินแต่ยอดหญ้า มันกินแต่สิ่งดีๆ สัตว์อาชาไนย นี่ก็เหมือนกัน เราคัด เราเลือก เราแยกของเราไป

บาปบุญคุณโทษ ใครก็รู้ว่าบาปบุญคุณโทษ แต่มันทนแรงเร้าของกิเลสไม่ไหว เพราะมันไม่ได้ฝึกไม่ได้หัดมาใช้ใหม่ ถ้ามันฝึกมันหัดมา มันฝึกหัดสติมา เราสอนลูกเราๆ ตั้งแต่เด็กๆ ให้มันอยู่ในร่องในรอย อย่าให้มันรังแกใคร ให้มันมีจิตเมตตา ให้มันคิดถึงส่วนรวม เราสอนมันไว้แล้วมันสอนบอก “อ้าว! แล้วคนอื่นเขาได้ หนูมีแต่คนรังแกทั้งหมดเลย”

รังแก เราก็ต้องมีสติมีปัญญาสิ ใครจะรังแกเราละถ้าเราทำถูกต้องดีงาม สิ่งใดมันก็แข่งกันด้วยความดีทั้งนั้นนะ เราก็สั่งสอนเด็กของเราอย่างนั้น

นี่ก็เหมือนกัน เราก็ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาด้วยกัน ใครฝึกหัดใครฝึกฝนขึ้นมามันก็มีสติ มีสมาธิในหัวใจ ถ้ามันไม่ฝึกไม่หัดมา ไม่มีการกระทำมาเลย ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามา เราก็รู้บาปบุญคุณโทษทั้งนั้นนะ แต่เวลากิเลสมันเร้าขึ้นมา เราทนแรงกิเลสเร้าไม่ไหว เราไปตามมันหมดเลย แล้วไปตามมันบอกว่าไม่เป็นไร เราไปแก้ตัวเอาข้างหน้า ผัดวันประกันพรุ่ง ผลัดไปเรื่อยๆ ผลัดไปจนมันเข้าคอกไปตาย คานรอกเวฬิมันต้องผลัดไปเรื่อยๆ แล้วมันผลัดไปได้ไหมละ

มันผลัดไปไม่ได้หรอก เวลามันถึงที่สุดแห่งทุกข์ เวลามันตายไปแล้ว หมดอายุขัยไปแล้วมันจะไปไหนละ คุณิ เวลาเราทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ทุกคนก็บ่น “ไอ้พวกนั้นมันทำชั่ว ทำไมกรรมไม่ให้ผลมันสักที”

ทีนี้เวลาสถานะของความเป็นมนุษย์ไง สถานะของความเป็นมนุษย์ เราเกิดมาก็เกิดจากท้องแม่มา บุญอันนั้นพาเกิดจากท้องแม่มา แล้วท้องแม่มา สถานะของความเป็นมนุษย์ ความดี ความชั่วมันสะสมลงทีนี้ เวลามันตายลง เวลาหมดอายุขัย มันลงไปแล้วมันจะไปนรกอเวจี เราจะไปสวรรค์อะไร มันไปตรงนั้นนะ

ขณะที่วาระที่เราเป็นมนุษย์มันยังไม่ให้ผลไง มันให้ผล มันให้ผลแต่ความเผาลนใจไป ถ้าคนทำความผิดไว้ในใจ มันก็เผาลนใจ แต่มันยังไม่ถึงเวลา ทุกคนจะบ่นมากกว่าไอ้พวกทำความ

ชั่วๆ ทำไมกรรมไม่ให้ผลมันสักที ไอ้ที่ว่าทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ไอ้เราก็อำดีกันอยู่นี้ โอ้ย! ไม่เห็นมันจะได้สักที

ก็บ่มเพาะไป พันธุกรรมของจิตใจ เราต้องบ่มเพาะมัน ถ้าเราฝึกหัดมาๆ ถ้ามันฝึกหัดมา มันเห็นของมัน นี่เวลาเห็นนะ เวลาคนที่ประพฤติปฏิบัติไป เวลาจิตเป็นสมาธิแล้วยกขึ้นสู่ วิปัสสนา พิจารณากาย พิจารณาจิต พิจารณาเวทนา กาย เวทนา จิต ธรรม พิจารณาไป เวลามัน แยกมันแยกขึ้นไป มันเห็นตรงนั้นเลย ถ้าเห็นตรงนั้นเลย เพราะอะไร เพราะสิ่งนี้เป็นสถานะ จิตใจที่มันมีกิเลส กิเลสมันก็เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะไขว่ไหม ถ้าเป็นพระโสดาบัน สถานะของ เขาเกิดอีก ๗ ชาติเท่านั้น แล้วทำไมถึงเกิดอีก ๗ ชาติละ สักกายทิฏฐิ ทิฏฐิความเห็นผิดของใจมัน แก้ไขอย่างไร มันได้ชำระ มันถอดถอนอย่างไร มันสำรอกมันคายออกไปอย่างไร

พระสัททาคามี กามราคะ-ปฏิฆะมันอ่อนลง อ่อนลงเพราะความเห็นถูกต้องจึงาม ไม่เห็น ว่ากายนี้มันเป็นของเรา ยึดมันว่าเป็นของเรา แล้วพิจารณาเข้าไปถึงนะ เวลาคายกามราคะ กาม ราคะ-ปฏิฆะ เราไม่ผูกพันกับมัน เราไม่มีกามฉันทะ คือไม่มีความพอใจอยู่ในสถานะอย่างนี้ สถานะอย่างนี้เราได้สละทิ้งมันไปแล้ว สถานะๆ เพราะมีสถานะ มันถึงมีกามราคะ เพราะมี สถานะ มันถึงมีตัวตน มีตัวตนมันก็ดึงดูดฝังตรงข้าม มันมาเห็นสถานะของมัน มันคายของมัน แล้วคายของมัน คายหมดแล้วมันเป็นความว่างของมันอยู่ จิตนี้ว่างหมด ผ่องใสหมด แล้วมันไป ทำลายภวาสวะ ทำลายภพ ทำลายตัวมันเอง มันทำลายอย่างไร ถ้ามันทำลายไปแล้ว

นี่ไง ไอ้ที่เกิด แก่ เจ็บ ตาย อ้อ! เพราะอย่างนี้มันถึงเกิด แก่ เจ็บ ตาย ถ้า ๗ ชาติทำไมถึง เกิดอีก ๗ ชาติ ถ้ามันเหลืออีก ๓ ชาติ เหลืออีกชาติเดียว ทำไมมันถึงเหลืออีก ๓ ชาติ แล้วกาม ราคะมันทำลายแล้วมันไม่เกิดตั้งแต่พรหมลงมา ไม่เกิดแล้วพรหม กามราคะมันไม่เกิดบนพรหม กามภพ ไม่เกิดบนโลก ไม่เกิดอีกแล้ว ไม่เกิดอีกแล้ว แล้วไม่เกิด ไม่เกิดอย่างไร แล้วเวลามัน ทำลายภวาสวะ ทำลายภพ ทำลายจิตเดิมแท้ ทำลายความผ่องใส ทำลาย มันทำลายแล้วมันไม่มีความผูกพัน ที่ว่ามันเหนือโลก เหนือวัฏฏะไง พอมันพ้นจากวัฏฏะไป

เราก็บอกว่า เกิด แก่ เจ็บ ตายอย่างไร ศาสนาพุทธสอนให้ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย แล้วไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย มันทำไมถึงไม่เกิด ทำไมถึงไม่แก่ ทำไมถึงไม่เจ็บ ทำไมถึงไม่ ตาย แล้วคนเราทำไมมันถึงเกิด ถึงแก่ ถึงเจ็บ ถึงตาย ไอ้ฉันก็ศึกษามาๆ ฉันก็ท่องจำมาได้เต็ม หัวใจแล้ว ฉันก็เข้าใจธรรมะหมดเลย แต่เกิดอย่างไรก็ไม่รู้ ตายอย่างไรก็ไม่รู้

ก็ไม่วุ่นวายนั่นละคือตัวเกิด ก็คือตัวอวิชชา แต่เวลาประพฤติปฏิบัติไปถึงสัจจะความจริง นี่ไง ถ้าเราไม่ตื่นเต็น ถ้าเราเห็นบาปบุญคุณโทษ ถ้าเห็นบาปบุญคุณโทษ เราก็ฝึกหัดตั้งแต่ตรงนี้ ถ้าตรงนี้เราฝึกหัดขึ้นมา เราพิจารณาของเรา เราแก้ไขของเรา เราแก้ไขของเรา ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ทำดีได้ดี ได้ดีที่ไหนละ ได้ดีนี่ไง เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นไปมันเห็นสัจจะความจริง เห็นมรรค เห็นผล แล้วมันสำรอกมันคาย แล้วมันดีที่ไหนละ? มันก็ดีในใจดวงนั้นไง มันดีอยู่ที่นั่นไง มันเป็นปัจจัยตัดตั้ง สันทิฏฐิโก แล้วควักออกมาให้ใครดูละ จะควักออกไปอวดใครละ

ควักออกไปอวดเขาก็บอกว่าเหม็น ไม่ต้องการ เพราะอะไร เพราะถึงมันเป็นความจริง แล้วมันอ่อนนุ่มถ่อมตน มันอยู่ในใจดวงนั้นนะ มันเป็นปัจจัยตัดตั้ง สันทิฏฐิโกในใจดวงนั้น มันจะควักให้ใครดูละ แต่พฤติกรรมความเป็นจริงของมัน มันก็เป็นความจริงอยู่วันยังค่ำ ถ้าเป็นวันยังค่ำ ผู้ที่ศึกษา ผู้ที่ค้นคว้า ที่ไผ่หา เวลาหลวงปู่มันท่านอยู่ป่าอยู่เขาของท่าน ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ ต้องคืนรน ต้องขวนขวายเข้าไปหาท่าน หาท่านตรงนี้แหละ บอกทีๆ มันไม่มีทางออก แสวงหาขนาดนี้ สู้มาขนาดนี้ บอกทีๆ เวลาปฏิบัติแล้วไปหัวชนภูเขาขนาดนั้นนะ ว่างๆ ว่างๆ

ว่างอะไรของเอ็ง ว่างก็อวกาศไง กาแล็กซี่ใหม่นู่น มันไปเกิดอยู่นู่น ว่างๆ ใครเป็นคนว่าง ใครเป็นคนบอก แล้วมันว่างอย่างไร ถ้ามันเป็นความจริง เป็นความจริง ถ้าเรามีบาปบุญคุณโทษ เรา รู้จักรักษา รู้จักแก้ไขของเราเพื่อประโยชน์กับเราไง

ถ้าเราทำ ทำตรงนี้ ฟังธรรมๆ ฟังธรรมเพื่อหัวใจดวงนี้ ถ้าหัวใจดวงนี้มีอำนาจวาสนานะ ฟังอย่างนี้มันจะเข้าใจ ถ้าหัวใจไม่มีอำนาจวาสนานะ จะรำจะรวย จะมี จะศึกษา จะค้นคว้า

มีก็คู่กับไม่มี มีเท่าไรนะ มันอนิจจัง มีเท่าไร สูญหายเท่านั้นนะ แต่ถ้าเป็นอกุศลกรรม ไม่มีอะไรเลย แต่มี แล้วมีคุณค่าด้วย มีที่มีจุดยืนด้วย มีเหนือกระแสโลกด้วย โลกจะพัดกระหน่ำมา ขนาดไหน ยืมเลย พัดเข้ามา มาเลย ถ้ามันมีของมัน ถ้าไม่มีมันนะ มันล้มตั้งแต่เขาไม่พัดนู่นนะ มันกลิ้งไปกับเขานู่นนะ

นี่พูดถึงนะ มันไม่มีก็คือไม่มีอย่างนั้น ถ้ามี ฟังธรรมๆ เพื่อเหตุนี้ บาปบุญคุณโทษ เวลาบาปบุญคุณโทษสิ่งนี้มันซัดกระหน่ำเราแล้วเราก็เรรวน เราเรรวนไปไง ถ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ เวลาเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เวลามันน้อยเนื้อต่ำใจ เพราะเราอ่านพระไตรปิฎก แล้วคำนี้เป็นคำที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนพระ “ภิกษุทั้งหลาย ถ้าเธอ

โคณโลกธรรมกระหน่ำย่ำยีรุนแรงขนาดไหน เธออย่าเสียใจ เธออย่าน้อยใจ เธอให้ดูเราเป็นตัวอย่าง”

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดา คูสิ ในพระไตรปิฎกเขาจ้างคนไปค้า เขาจ้างคนไปทำลาย เทวทัตผลึกก้อนหินเข้าใส่ นั่นนะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าโลกธรรมรุนแรงกว่าเราเยอะเลย แต่ท่านเป็นศาสดา เวลาโลกธรรมมันพัดมามันกระหน่ำมา แล้วใครรู้ว่าเป็นใครละ ในเมื่อลัทธิต่างๆ ที่ตรงข้าม เขาเสียผลประโยชน์ เขาก็ต้องทำลายนั่นนะ เพราะขณะที่เลือดขึ้นหน้า เขาไม่รู้ว่าอะไรผิดอะไรถูกหรือ เขาก็ทำของเขาเต็มที่

เทวทัตทำเต็มที่ พอเทวทัตยังได้คิด พอเทวทัตได้คิดขึ้นมา จะมาขอขมาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกตลอดเวลาว่า “เขาจะไม่ได้เห็นหน้าเราหรอก เขาเข้ามาถึงเราไม่ได้”

แต่พระนี่ลึ้นนำคูเลย พระเดินมาจะถึงหน้าวัดอยู่แล้ว เดินมาตลอด แต่พอมาถึงหน้าวัดแล้ว ด้วยความรำลึกถึงเวลามันสำนึกได้ บอกว่าจะไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ควรจะตัวสกปรก จะลงมาเพื่อล้างหน้าทำความสะอาดไง พอเท้าลงดินก็วูบไปเลย

“ไม่ได้เห็นหน้าเราหรอก ไม่ได้เห็นหน้า” แต่เวลาเขากระหน่ำ เขากะหน่ำรุนแรงมาก แต่เวลามันให้ผล ให้ผลอย่างนั้นนะ ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ใครทำอย่างไรได้อย่างนั้น แต่ขณะที่เขาทำ เขาทนแรงกิเลสของเขาไม่ไหว เขาทนแรงอยู่ในใจของเขาไม่ได้ เขาถึงทำตามกิเลสนั้น แต่พอเขาทำแล้วนะ ผลมันให้นะ ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ความชั่วอันนั้นมันต้องติดดวงใจดวงนั้นไป เพราะดวงใจดวงนั้นเป็นคนทำ

ฉะนั้น เราต้องมีสติมีปัญญาไง บาปบุญคุณโทษ เราต้องแยกแยะของเรา เราทำคุณงามความดีของเรา ใครจะว่าโง่ว่าเซอะ เรื่องของเขา ไม่ถูกใจเขา เขาก็ว่าเราโง่ เราบ้า เราเซ่อ เรื่องของเขา ใจมันรู้ ใจมันรู้ เราทำของเราเอง เราทำเพื่อประโยชน์กับเรา เราสงสารหัวใจของเรา เราจะพาหัวใจของเราพ้นจากทุกข์ เราจะพาหัวใจของเราพ้นจากวิภวูจะ เราจะไม่พาหัวใจของเราล้มลุกคลุกคลานไปกับเขาอีกแล้ว เอวัง